

грамадзянамі, калі скінуць з сябе і другі астатак паншчыны: пагарду да ўсяго «простага» і «тутэйшага». Як цяпер успамянаем мы прыгон, так калісь нашы праўнукі будуць успамянаць цяперашнюю нашу цемнату і нехват грамадзянскай і нацыянальнай сьведомасьці, каторая трымае ўвесь народ у горшай ешчэ, чым паншчына, бо ў духовай няволі.

С.

Мой сьпеў.

Сьпеў мой, бытцам бура, голас выдае:
То ён чуць-чуць сьвішчэ, то з жальбой пяе,
Або моцны рогат, ці слабенькі стогн,
Богамольны, бытца той вячэрны звон.

Ён глыбей за морэ, ён вышэй ад гор,
Ён цямней ад хмары, ён сьвятлей ад зор.
Зык яго маркотны уздымае жаль,
Рвецца ён самотны у безкрай, у даль...

Сьпевам чарадзейным кіраваць ня мне:
Сьпевам маім толькі доля павядзе.
Пльвуць маі песьні вершам па лугу
І стрымаць у сэрцы іх я немагу.

Верш гручыць па сэрцы, бэ што раз мацней,
Яго бацька—воля, маці—цвёт палей.

Змітрок Бядуля.

Глыбы і слаі.

(Алянд беларускай краснай пісьменнасьці 1910 г.).

Прыглядаючыся да навейшай беларускай пісьменнасьці, можна лёгка прыкмеціць адно цікавае і карыснае з'явішчэ. Яе аднаколерны слой, што зліўся з сотняў пісьменнікоў—насьледні коў Богушэвіча, найчасьцей знікаўшых пасья аднаго ці двух твораў,—гэты слой стаў патроху дзе-не-дзе сцесняцца, ў ім з'явілося колькі ядзер, сабраўшых у сябе ўсю яго яркасць, с кожным годам усё болей узрастаючых і ў сваім развіцьці прымаючых больш-менш асабісты колеры.